

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky, odvolací disciplinárny senát, v zložení z predsedkyne JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Borisa Minksa, JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., JUDr. Jaroslava Krajča a JUDr. Vojtecha Lefflera, v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. [REDAKOVANÉ], sudcovi Okresného súdu [REDAKOVANÉ] na verejnom zasadnutí dňa 17. júna 2005, o odvolaní ministra spravodlivosti proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu zo dňa 11. novembra 2004 sp.zn. 2 Ds 7/04 a odvolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako disciplinárneho súdu zo dňa 17. decembra 2004, sp.zn. 2 Ds 7/04 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich sa odvolania ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **z a m i e t a j ú**.

Podľa § 129 ods. 5 Zákona o sudcoch a prísediacich sa sudcovi JUDr. [REDAKOVANÉ] **p r i z n á v a** náhrada trov odvolacieho konania vo výške 8028,- Sk, ktorú sumu je povinný minister spravodlivosti SR zaplatiť do rúk JUDr. [REDAKOVANÉ] do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový disciplinárny senát napadnutým rozhodnutím zo dňa 11.11.2004 oslobodil sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ] spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. b/ v spojení s odsekom 2 písm. b/ Zákona o sudcoch, ktorého sa mal dopustiť tak, že

- 1/ postupoval v konaniach vedených na Okresnom súde Považská Bystrica pod č.k. 7 C 475/02 a č.k. 7 C 82/03 najmä pri – rozhodovaní o návrhu navrhovateľa P [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného advokátom JUDr. [REDAKOVANÉ], proti odporcovi [REDAKOVANÉ] za vedľajšieho účastníka Slovenskej kancelárie [REDAKOVANÉ] o náhradu škody z ublíženia na zdraví a vydání rozsudku č.k. 7 C 475/02-24 z 25.11.2002, ktorým rozhodol, že odporca [REDAKOVANÉ] je povinný zaplatiť navrhovateľovi [REDAKOVANÉ] sumu 2.274.733,-Sk a trovy konania vo výške 95.150,-Sk na účet právneho zástupcu navrhovateľa, advokáta JUDr. [REDAKOVANÉ], keď rozhodol rozsudkom na základe uznania nároku napriek tomu, že neboli splnené procesnoprávne ani hmotnoprávne podmienky pre jeho vydanie, – vysporiadani sa s oznámením vedľajšieho účastníka konania 7 C 82/03 [REDAKOVANÉ].

██████████, (správne by mal byť vedľajší účastník označený ako ██████████ zast. ██████████, na čo vedľajší účastník upozornil súd podaním, doručeným súdu 13.6.2003) o podanom trestnom oznámení obsahujúcom skutočnosť nasvedčujúcu tomu, že bol spáchaný trestný čin poisťovacieho podvodu, adresovanom Okresnej prokuratúre v Považskej Bystrici (č.l. 45 v spise Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 7 C 82/03) a oznámením, že v predmetnej veci už orgány činné v trestnom konaní konkrétne Krajský úrad justičnej polície v Trenčíne vedú trestné konanie pod značkou DRN 51/Kp-Mk-2003 (vyjadrenie zástupcu vedľajšieho účastníka na č.l. 50 v spise Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 7 C 82/03 strana 3 v zápisnici o pojednávaní z 15.12.2003) a následnou žiadosťou o prerušenie konania do skončenia trestného konania, s poukazom na ustanovenie § 109 O.s.p., keď napriek skutočnosti, že trestné oznámenie obsahovalo tvrdenia spochybňujúce zákonnosť a výšku nárokov uplatňovaných v konaní č.k. 7 C 82/03 a vedľajší účastník konania uviedol, že sa na jeho podklade začalo trestné stíhanie, konanie neprerušil,

- 2/ nedovolil zástupcovi vedľajšieho účastníka konania č.k. 7 C 82/03 zachytávať priebeh pojednávania na diktafón a do zápisnice o pojednávaní Okresného súdu Považská Bystrica z 15.12.2003 vyhlásil uznesenie, že nepripúšťa, aby vedľajší účastník priebeh konania nahrával na zvukový záznam, podľa názoru prvostupňového disciplinárneho súdu, pretože tieto skutky nie sú závažným disciplinárnym previnením ani disciplinárnym previnením.

Z vykonaného dokazovania prvostupňový disciplinárny súd zistil a mal preukázané, pokiaľ sa týka skutku vedeného pod bodom 1/ návrhu na začatie disciplinárneho konania, že sudca v konaní vedenom na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp.zn. 7 C 475/02 vydal dňa 25.11.2002 rozsudok pod č.k. 7 C 475/02 – 24, proti ktorému podal vedľajší účastník na strane odporcu v zákonnej 15-dňovej lehote odvolanie. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že odporca uznal pred súdom nárok uplatnený žalobcom podľa § 153a ods. 1 O.s.p. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, uznesením č.k. 5 Co 170/03-44 zo dňa 27.6.2003 zrušil vyššie citovaný rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uznesenia vyplynulo, že v danej veci neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre uznanie, súd vydal rozsudok pre uznanie a z tohto dôvodu ani nevykonal žiadne dokazovanie na preukázanie výšky škody. Sudca viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, v konaní ďalej pokračoval vykonávaním dokazovania až do 12.7.2004, kedy mu predseda Okresného súdu v Považskej Bystrici opatrením Spr 549/04 odňal túto vec a táto bola pridelená náhodným výberom inému sudcovi. Z dôvodov tohto opatrenia vyplynulo, že sudca podal sám predsedovi Okresného súdu návrh na vylúčenie z prejednávania a rozhodnutia veci z dôvodu, že na návrh ministra spravodlivosti SR bolo proti nemu začaté disciplinárne konanie. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 5 NcC 14/04-65 zo dňa 17.6.2004 rozhodol, že sudca JUDr. ██████████ je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp.zn. 7 C 475/02.

Prvostupňový disciplinárny súd ďalej zistil a mal za preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp.zn. 7 C 82/03 na pojednávaní dňa 15.12.2003 zástupca vedľajšieho účastníka predložil na založenie do spisu trestné oznámenie, adresované Okresnej prokuratúre v Považskej Bystrici, datované 12.12.2003 a do zápisnice uviedol, že orgány činné v trestnom konaní už v predmetnej veci vedú trestné konanie, konkrétne pod značkou DRN 51/Kp-Mk-2003 na Krajskom úrade justičnej polície Trenčín. Navrhol preto, aby súd konanie podľa § 109 O.s.p. prerušil až do skončenia trestného konania. Sudca o tomto návrhu nerozhodol a vyhlásil uznesenie, na základe ktorého odročil pojednávanie dňa

16.12.2003 o 13.00 hod. za účelom vyhlásenia rozsudku. Ešte dňa 15.12.2003 však vedľajší účastník vzniesol telefaxovým podaním námietky zaujatosti voči sudcovi, ktoré podanie bolo v origináli doručené do spisu dňa 16.12.2003. Na pojednávaní dňa 16.12.2003 sudca vyhlásil uznesenie, že pojednávanie odročuje na neurčito s tým, že vec bude predložená Krajskému súdu v Trenčíne z dôvodu vznesenia námietky zaujatosti. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, uznesením č.k. 17 NcC 48/03-74 zo dňa 14.1.2004 rozhodol, že sudca JUDr. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp.zn. 7 C 82/03. Odvolací súd svoje uznesenie zdôvodnil tým, že len subjektívny názor účastníka, že sudca je voči nemu zaujatý ešte nedáva možnosť vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Pokiaľ ide o skutočnosti uvádzané vedľajším účastníkom vo vznesenej námietke zaujatosti, tieto sa týkajú spôsobu vedenia konania sudcom a mohol by na ne vedľajší účastník poukázať, prípadne v odvolacom konaní, ak by s rozhodnutím súdu prvého stupňa nebol spokojný, ako na skutočnosti vedúce k nesprávnemu rozhodnutiu o veci. Napokon Krajský súd v Trenčíne v uvedenom rozhodnutí tiež podotkol, že z doterajšieho postupu JUDr. [REDAKOVANÉ] nemožno usudzovať na zaujatosť sudcu voči vedľajšiemu účastníkovi.

Z vykonaného dokazovania prvostupňový disciplinárny senát zistil a mal za preukázané, pokiaľ sa týka skutku uvedeného pod bodom 2/ návrhu na začatie disciplinárneho konania, že sudca v konaní vedenom na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp.zn. 7 C 82/03 na pojednávaní dňa 15.12.2003 vyhlásil uznesenie, že súd neprípúšťa, aby vedľajší účastník priebeh konania nahrával na zvukový záznam, ktoré aj riadne ústne zdôvodnil. Túto skutočnosť mal preukázanú jednak z výpovede sudcu a jednak z výpovede svedkov JUDr. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí zhodne vypovedali, že sudca vyhlásené uznesenie ústne zdôvodnil najmä tým, že si zástupca vedľajšieho účastníka nevypýtal vopred od sudcu súhlas s nahrávaním a tiež tým, že by sa sudca opýtal navrhovateľa, či súhlasí s nahrávaním, keďže sa prejednávali veci jeho zdravotného stavu ako aj ostatných prítomných na pojednávaní na snímanie ich hlasu.

Prvostupňový disciplinárny súd, vo vzťahu ku skutku uvedeného pod bodom 1/ návrhu na začatie disciplinárneho konania vyslovil názor, že dotknutý sudca svojím konaním pri rozhodovacej činnosti v spisoch vedených na Okresnom súde v Považskej Bystrici č.k. 7 C 475/02 a č.k. 7 C 82/03 neporušil žiadne povinnosti sudcu citované v ustanovení § 30 ods. 2 písm. e/ a ods. 4 Zákona o sudcoch.

Mal za to, že navrhovateľovi sa nepodarilo v disciplinárnom konaní preukázať naplnenie pojmových znakov závažného disciplinárneho previnenia sudcu podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. b/ v spojení s odsekom 2 písm. b/ Zákona o sudcoch ani jeho disciplinárneho previnenia. Sudca svojím konaním neporušil povinnosti vyplývajúce mu zo zákona a ani svojím správaním nevzbudil oprávnenú pochybnosť a dôvodnú obavu o nedostatku záruk pre objektívne a nestranné rozhodovanie súdu. Navrhovateľ v disciplinárnom konaní nepreukázal ani zvýšenú škodlivosť konania sudcu. V skutku pod bodom 1/ návrhu kládol navrhovateľ sudcovi za vinu konanie súvisiace s jeho rozhodovacou činnosťou pričom z pripojených spisov prvostupňový disciplinárny súd zistil, že takýmto konaním sudcu ani jeden z účastníkov súdneho konania nebol poškodený. Účastníci konania sa môžu riadnymi opravnými prostriedkami domáčať na súde vyššieho stupňa nápravy nesprávneho alebo nezákonného postupu pri rozhodovaní prvostupňového súdu, ktorý by mal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takejto nápravy sa domáhal na odvolacom súde vedľajší účastník vedenom pod sp.zn. 7 C 475/02, keď odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici č.k. 7 C 475/02-24 zo dňa 25.11.2002 a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie so zaujatím právneho názoru, ktorým je prvostupňový súd viazaný.

Nezákonný postup nemožno podľa názoru prvostupňového disciplinárneho súdu sudcovi vyčítať vo veci č.k. 7 C 82/03, pretože vedľajší účastník využil svoje procesné právo a vzniesol voči sudcovi námietky zaujatosti, pre ktoré už nemohol sudca urobiť vo veci vedľajšie úkony. Keďže odvolací súd nenašiel u sudcu dôvody na jeho vylúčenie z prejednávania veci č.k. 7 C 82/03, nemožno u neho hovoriť o oprávnenej pochybnosti a dôvodnej obave o nedostatku záruk pre objektívne a nestranné rozhodovanie súdu. O správnosti ako aj zákonnosti postupu sudcu, v konaniach vedených pod sp.zn. 7 C 475/02 a 7 C 82/03, môže rozhodnúť len odvolací súd v rámci jeho rozhodovacej činnosti o opravných prostriedkoch a iných procesných úkonoch, ktoré práva zákon účastníkom občianskeho súdneho konania poskytuje. Prvostupňový disciplinárny súd nezistil pri postupe sudcu vo vyššie uvedených konaniach (pod bodom 1/ návrhu) také správanie, ktoré by vzbudilo oprávnenú pochybnosť a dôvodnú obavu o nedostatku záruk pre objektívne a nestranné rozhodovanie súdu.

Na základe vykonaného dokazovania dospel prvostupňový disciplinárny súd k záveru, že navrhovateľom označený skutok pod bodom 1/ návrhu na začatie disciplinárneho konania nie je závažným disciplinárnym previnením ani disciplinárnym previnením, a preto sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ] spod návrhu pod bodom 1/ podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch oslobodil.

Vo vzťahu ku skutku uvedeného pod bodom 2/ návrhu na začatie disciplinárneho konania, prvostupňový disciplinárny senát riešil otázku, či samotný zákaz zvukového záznamu pojednávania zo dňa 15.12.2003 vo veci vedenej pod sp.zn. 7 C 82/03 bol vykonaný nad rámec alebo v rámci zákona, pritom skúmal na vec vzťahujúce sa právne úpravy, ktoré mohli, alebo relevantným spôsobom regulovali postup sudcu v predmetnej veci.

Podľa prvostupňového disciplinárneho senátu právna úprava platná v čase rozhodnutia sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ] neobsahovala konkrétnu úpravu vzťahujúcu sa na použitie záznamového zariadenia zvuku, pokiaľ však zákonodarca vymedzil medzi základné práva sudcu rozhodovanie sudcu o zvukovom prenose, bolo možné sa oprávnene domnievať, že pod zvukový prenos možno zahrnúť bez použitia príliš extenzívneho gramatického a logického výkladu aj samotný zvukový záznam, nakoľko pri dnešnej vyspelosti techniky je úplne bežné, že aj priame prenosi sa zaznamenávajú na prostriedky záznamovej techniky, ktoré sú následne používané na reprízy a prístupné v archívoch všetkých slovenských médií na internete. Z ustanovení článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky článku 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a § 192 O.s.p. podľa prvostupňového disciplinárneho senátu nevyplýva iba všeobecná povinnosť sudcu vedúceho občianske súdne konanie, ale vyplýva z neho výslovná povinnosť sudcu dbať na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb, ba dokonca aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Za tohto právneho stavu prvostupňový disciplinárny senát pristúpil aj ku skúmaniu jednotlivých práv a na druhej strane povinností týkajúcich sa daného právneho problému u účastníkov občiansko-právneho konania.

Prvostupňový disciplinárny súd skúmal Občiansky súdny poriadok z hľadiska toho, či v sebe obsahuje ustanovenia, ktoré by u účastníkov konania obmedzovalo ich základné práva a slobody, pričom poukázal na to, že medzi tieto práva nepochybne patrí aj nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia (článok 16 Ústavy Slovenskej republiky, Druhá hlava Občianske práva

a slobody, Druhý oddiel - Základné ľudské práva a slobody), ktoré je podrobne vymedzené aj v ustanovení v § 11 Občianskeho zákonníka.

Podľa prvostupňového disciplinárneho senátu, pokiaľ mal sudca dodržať svoje povinnosti uložené Ústavou Slovenskej republiky a na jeho postup v občianskom súdnom konaní priamo nadväzujúce zákonné úpravy, musel nevyhnutne pri svojom rozhodovaní riešiť aj ochranu citovaných základných práv a slobôd účastníkov konania, pričom poukázal na to, že v ustanoveniach O.s.p. týkajúcich sa osôb priamo zúčastnených na pojednávaní sa nenachádza žiadne ustanovenie, ktoré by splňalo Ústavou Slovenskej republiky stanovenú možnosť obmedzenia základných práv a slobôd v občianskom konaní.

Prvostupňový disciplinárny senát súčasne poukázal na to, že skutok pod bodom 2/ návrhu na začatie disciplinárneho konania obsahuje poukaz na porušenie práva vedľajšieho účastníka na slobodný prístup k informáciám a tým porušenie článku 26 ods. 1 Ústavy SR a porušenie relevantných ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Poukázal pritom na skutočnosť, že toto právo je limitované Občianskym súdnym poriadkom, práve v ust. § 44 ods. 1, v ktorom sú výslovne vymedzené práva účastníka vo vzťahu k prístupu úradne zaznamenávanému priebehu súdneho konania.

Pokiaľ by aj existovala pochybnosť o závere, že konajúci sudca mal pripustiť zaznamenávanie priebehu konania na prostriedky záznamovej techniky, je podľa prvostupňového disciplinárneho súdu nepochybné, že v danom prípade došlo k stretu dvoch základných práv účastníkov konania a sudca mal nepochybniteľnú zákonnú možnosť (povinnosť) rozhodnúť o tomto strete. Vykonával jednoznačne svoju rozhodovaciu právomoc, ktorá nemôže byť disciplinárnym previnením, ako je mu to kladené za vinu.

Zároveň poukázal na to, že žiadnym spôsobom nebola vyvrátená obhajoba sudcu, týkajúca sa jeho rozhodovania s prihliadnutím na okolnosti predmetu konania, práve naopak, zo samotného súdneho spisu bolo potvrdené, že pri rozhodovaní o neprípustení mohol prihliadať aj na skutočnosť, že v predmetnej veci sa prejednávali tie najcitlivejšie veci týkajúce sa zdravotného stavu navrhovateľa.

Podľa prvostupňového disciplinárneho senátu, postupu sudcu dala za pravdu aj skutočnosť, že napriek tomu, že svedok JUDr. [REDAKOVANÉ] uviedol, že záznam bol vykonaný na základe zákonnej licencie na úradné účely a neboli vyhotovované jeho priepisy, sám navrhovateľ predložil disciplinárnemu takýto predpis.

Z uvedených dôvodov prvostupňový disciplinárny senát dospel k záveru, že navrhovateľom označený skutok pod bodom 2/ návrhu na začatie disciplinárneho konania nie je závažným disciplinárnym previnením, a preto sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ] spod návrhu aj v tomto bode podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch oslobodil.

Proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu podal minister spravodlivosti SR (ďalej len minister) odvolanie. Odvolaním napadol minister aj rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu o priznaní náhrady trov konania dotknutému sudcovi. Uviedol, že sa nestotožňuje so záverom vysloveným prvostupňovým disciplinárnym súdom, pokiaľ ide o jeho konštatovanie, že správanie sudcu (pokiaľ ide o druhú časť skutku uvedeného pod bodom 1/ návrhu), nevzbudzuje oprávnenú pochybnosť o nedostatku záruk pre nestranné a objektívne rozhodovanie súdu. Podľa ministra, sudca mal v úmysle vo veci

meritórne rozhodnúť bez ohľadu na podstatné okolnosti, akými boli skutočnosti, že zástupca vedľajšieho účastníka konania predložil na pojednávaní súdu kópiu trestného oznámenia, že zdôvodnil skutočnosti spochybňujúce výšku a zákonnosť nárokov navrhovateľa uplatnených v konaní, o ktorých mal dotknutý sudca rozhodnúť, že poukázal na fiktívnosť zmlúv, ktoré boli podkladom pre uplatnenie nároku ušlého príjmu vo výške viac ako 50 miliónov korún, že výslovne podal informáciu, že orgány činné v trestnom konaní už v predmetnej veci vedú trestné konanie. Podľa ministra, takéto správanie sudcu spolu s jeho postupom vedenom pod č.k. 7 C 475/02 je jednoznačne v rozpore s požiadavkou, aby sudca poskytoval dostatočné záruky o neexistencii skutočností, ktoré môžu spochybniť jeho nestrannosť v záujme dosiahnutia, aby súdne konanie a rozhodnutie nielenže bolo objektívne a nestranné, ale sa takýmto aj javilo navonok.

Minister poukazujúc na rozhodnutie disciplinárneho súdu sp.zn. 1 Dso 5/04, vyjadril nesúhlas s názorom prvostupňového disciplinárneho senátu, podľa ktorého, keďže v konaní pod č.k. 7 C 82/03 nenašiel odvolací súd u sudcu dôvody na jeho vylúčenie z pojednávania veci, nemožno u neho hovoriť o oprávnenej pochybnosti a dôvodnej obave o nedostatku záruk pre objektívne a nestranné rozhodovanie súdu. Podľa ministra spravodlivosti, rozhodnutie krajského súdu o tom, že sudca nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci, nebráni disciplinárnemu súdu skúmať, či sudca objektívne nevzbudil oprávnenú pochybnosť o svojej nestrannosti pri rozhodovaní.

Čo sa týka postupu sudcu uvedeného pod bodom 2/ návrhu na začatie disciplinárneho konania, minister zdôvodnil, že takéto konanie sudcu bolo prekročením možnosti obmedzenia práva na prijímanie informácií zaručeného Ústavou SR.

K obhajobnému tvrdeniu sudcu, ktorým zdôvodnil svoje rozhodnutie neumožniť zástupcovi vedľajšieho účastníka konania zachytávať priebeh pojednávania na diktafón, a to, že tak urobil v záujme ochrany práva navrhovateľa v konaní [REDAKOVANÉ] na súkromie, pričom svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že zástupca vedľajšieho účastníka si nevypýtal vopred súhlas súdu s nahrávaním a nepýtal si ani súhlas navrhovateľa s poukazom na to, že sa pojednávali jeho zdravotné problémy, minister uviedol, že dotknutý sudca použil zákaz s výhradou dovolenia, pričom podľa nálezu Ústavného súdu SR č. II. ÚS 7/2000 z 12.9.2000, zákaz s výhradou dovolenia možno uplatniť iba v situácii, ak na základe zákona možno určitým právom disponovať až vtedy, ak štátny orgán vopred povolí jeho výkon, pričom v prípade zachytávania priebehu súdneho pojednávania na zvukový záznam, žiadny právny predpis prechádzajúci súhlas k realizácii tohto práva nevyžaduje. Minister zároveň poukázal na to, že na pojednávaní dňa 15.12.2003 pred dotknutým sudcom, sa v prípade prednesu [REDAKOVANÉ] vôbec neprejednávali otázky zdravotného stavu navrhovateľa, preto neprichádzalo v danom prípade do úvahy riešenie kolízie práva na súkromie a práva na prijímanie informácií. Minister na základe uvedeného navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a rozhodnúť v zmysle predbežného návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Sudca JUDr. [REDAKOVANÉ] navrhol odvolanie ministra zamietnuť. Poukázal na skutočnosť, že v konaní č.k. 7 C 82/03, keď mal podľa zástupcu vedľajšieho účastníka prerušiť konanie, dňa 15.12.2003 a ani dňa 16.12.2003 nebolo začaté trestné konanie, nakoľko z odvolania vyplýva, že trestné stíhanie vo veci bolo začaté až 11.6.2004. K bodu 1/ návrhu ďalej uviedol, že poisťňa udalosť, ktorá bola predmetom konaní 7 C 82/03 a 7 C 475/02, táto bola jednoznačne preukázaná políciou a nespochybňoval ju ani vedľajší účastník. O správnosti ako aj zákonnosti postupu sudcu v súdnych konaniach môže rozhodnúť len odvolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti o opravných prostriedkoch. Ku skutku

uvedenom v bode 2/ návrhu sudca uviedol, že výkladu disciplinárneho súdu o tom, že možno sa oprávnenne domnievať, že zákonodarca v ustanovení § 34 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. mal v úmysle zahrnúť pod zvukový prenos i zvukový záznam, pretože je bežnou praxou, že vykonaný zvukový záznam sa s minimálnym časovým odstupom prenáša do rôznych médií, nasvedčuje konanie vedľajšieho účastníka, ktorý vyhotovil prepis zo zvukového záznamu a tento okrem iného použil v tomto konaní. Podľa sudcu, správne prvostupňový disciplinárny súd uviedol, že sudca by za takýchto okolností nemohol zamedziť účastníkom vykonávať zvukový prenos, pretože tento by sa bránil, že vyhotovuje zvukový záznam a bude ho až potom prenášať. Svojou rozhodovacou činnosťou a konaniami, ktoré jej predchádzali, nemohol u nikoho vzbudiť žiadne pochybnosti o svojej nestrannosti a nezaujatosti, a teda sa ani nemohol dopustiť disciplinárneho previnenia tak, ako to popisuje navrhovateľ. Sudca žiadal zohľadniť, že doposiaľ nikdy nebol disciplinárne riešený a podľa posudkov nadriadených patrí medzi výkonných sudcov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd zistiac, že odvolania ministra boli podané v zákonom stanovenej lehote, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolania nie sú dôvodné.

Disciplinárny súd prvého stupňa v odôvodnení písomného vyhotovenia svojho rozhodnutia stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých podkladá so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a ako sa vyrovnal s obhajobou sudcu. Disciplinárny súd prvého stupňa rozhodol vo všetkých výrokoch správne a v súlade so zákonom. Odvolací disciplinárny senát si v celom rozsahu osvojil skutkové zistenia ako aj právne závery disciplinárneho súdu prvého stupňa, ktorý svoje rozhodnutie vyčerpávajúcím spôsobom aj odôvodnil, a tak odvolací disciplinárny senát na tieto správne dôvody v pochybnostiach odkazuje.

K odvolacím námietkam ministra spravodlivosti považuje odvolací disciplinárny senát za potrebné uviesť nasledovné.

V disciplinárnom konaní, ktoré sa riadi zásadami Trestného poriadku, platí zásada, že disciplinárny súd musí preukázať a dokázať vinu sudcu, a to nie na základe domniek a dohadov, ale na základe objektívnych, jednoznačných a nespochybniteľných dôkazov, ktoré preukážu jeho vinu. Ak minister v odvolaní konštatuje, že správanie sudcu (uvedené v bode 1/ návrhu) vzbudzuje oprávnenú pochybnosť o dôvodnú obavu o nedostatku záruk pre objektívne a nestranné rozhodovanie súdu, pretože sudca mal v úmysle vo veci sp.zn. 7 C 82/03 meritórne rozhodnúť bez ohľadu na námietky vedľajšieho účastníka, ktoré sa navrhovateľovi (ministrovi) javia vo vzťahu k predmetu konania ako podstatné okolnosti, ide podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu iba o púhe konštatovanie, ktoré však nie je podložené žiadnymi konkrétnymi dôkazmi, ktoré by úmysel sudcu preukázali.

Konanie popísané v bode 1/ návrhu je potrebné považovať za rozhodovaciu činnosť sudcu, za ktorú nemôže byť sudca disciplinárne stíhaný. Oprávnenie posudzovať činnosť sudcu z hľadiska správnosti aplikácie a interpretácie právnych noriem, či už procesných alebo hmotnoprávných, ktorá súdnemu rozhodnutiu nevyhnutne predchádza, a tak zasahovať do procesného postupu sudcu a do obsahového rozhodovania sudcu, môže iba vyšší súd v rámci riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku.

Zákonnou garanciou nezávislosti sudcu pri rozhodovacej činnosti je okrem iných aj ustanovenie § 29a ods.1 Zákona o sudcoch upravujúce imunitu sudcov, t.j. nestíhateľnosť za rozhodovanie. I keď ide o trestnú nestíhateľnosť, s použitím logického výkladového pravidla argumentum a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu), možno v súvislosti s disciplinárnou zodpovednosťou sudcu toto ustanovenie vykladať tak, že za rozhodovanie nemožno sudcu stíhať ani disciplinárne. Výnimku z tohto pravidla tvoria iba prípady, keď sa preukáže objektívne a spoľahlivo úmyselné konanie a rozhodovanie sudcu v konkrétnej veci, ktoré má napríklad charakter zlého úmyslu, preukázanej zaujatosti v prospech alebo neprospech účastníka konania, prípadne rozhodovanie motivované korupciou, klientelizmom, alebo iným nečestným konaním.

O takýto prípad však v prejednávanej veci nešlo. V konaní nebolo preukázané ani porušenie zásady objektívnosti a nestrannosti zo strany sudcu.

Pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozhodnutie disciplinárneho súdu vo veci 1 Dso 5/04 z 21.9.2004, toto rozhodnutie riešilo inú skutkovú situáciu. V uvedenej veci bola totiž riešená iba otázka porušenia základnej povinnosti sudcu (uvedené v § 30 ods. 11 Zákona o sudcoch) vo väzbe na ustanovenie § 116 ods. 1 citovaného zákona, pričom disciplinárny súd mal prihliadnuť na rozhodnutie krajského súdu, ktoré konštatovalo jeho nezaujatosť v rozhodnutí, pričom v predmetnej veci sa jednalo o posúdenie verejného vyhlásenia o očakávanom rozhodnutí vo veci, v ktorej súd konal s tým, že disciplinárny súd posudzoval, či takéto výroky dotknutého sudcu sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o objektívnosti a nestrannosti rozhodnutia sudcu. Na uvedený prípad bola logická aplikácia a odôvodnenie zásady, že nestrannosť pri rozhodovaní nemožno stotožniť s pojmom nezaujatosť, keď sudca môže porušiť zásadu nestrannosti a objektívnosti v konaní a rozhodovaní aj bez toho, aby bol v tej istej veci zaujatý pre pomer k niektorej zo strán.

Odvolací disciplinárny súd v tejto (prejednávanej) veci prihliadol na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 7 C 82/03 zo dňa 14.1.2004, ktorým rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej voči dotknutému sudcovi. V uvedenej veci totiž boli pochybnosti o nezaujatosti sudcu odvodzované okolnosťami, ktoré sa sudcovi kládli za vinu v tomto disciplinárnom konaní. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že z postupu dotknutého sudcu nemožno usudzovať zaujatosť sudcu voči vedľajšiemu účastníkovi.

Disciplinárny súd podľa platného právneho stavu nemá právomoc preskúmavať zákonnosť súdneho rozhodnutia (nie je totiž všeobecným súdom v zmysle čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), je povinný rešpektovať čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V tomto duchu je povinný rešpektovať právoplatné rozhodnutia súdov (v danom prípade rozhodnutie súdu o nevyhlásení sudcu z prejednávanej veci, v ktorom súd okrem iného riešil otázku zaujatosti sudcu vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi konania, ktorá sa okrem iného kládla dotknutému sudcovi za vinu).

Preto odvolací disciplinárny súd prihliadnuc na toto rozhodnutie, ale osvojujúc si aj právne závery prvostupňového disciplinárneho súdu ohľadne posúdenia postupu sudcu v konaniach (pod bodom 1/ návrhu) dospel k zhodnému záveru, že u sudcu nebolo zistené také správanie, ktoré by vzbudilo oprávnenú pochybnosť a dôvodnú obavu o nedostatku záruk pre objektívne a nestranné rozhodovanie sudcu. Skutok pod bodom 1/ návrhu nie je závažným disciplinárnym previnením, ani disciplinárnym previnením, a preto správne prvostupňový

disciplinárny senát sudcu spod návrhu pod bodom 1/ podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch oslobodil.

Odvolací disciplinárny súd si osvojil právne závery disciplinárneho súdu prvého stupňa, ktorý podrobne analyzoval konanie sudcu, ktorý riešil otázku stretu dvoch zákonných práv účastníkov konania a dospel k zhodnému záveru, že navrhovateľom označený skutok pod bodom 2/ nie je závažným disciplinárnym previnením ani disciplinárnym previnením.

Odvolací disciplinárny senát si neosvojil názor prvostupňového disciplinárneho senátu ku ktorému dospel výkladom ustanovenia § 34 ods. 4 Zákona o sudcoch, že pod zvukový prenos možno zahrnúť aj zvukový záznam a sudca, ktorý vedie pojednávanie, rozhoduje o tom, či je možné v priebehu pojednávania uskutočňovať obrazové záznamy, obrazové prenosi, zvukové prenosi, a teda aj zvukové záznamy.

Tento záver neobstojí svojím obsahom ustanoveniu § 34 ods. 4 cit. zákona a odporuje aj záveru Ústavného súdu SR vysloveného v náleze č. II ÚS 28/96, ktorý toto zákonné ustanovenie, predtým obsiahnuté v § 8 ods. 3 zákona č.335/1991 Zb. objasnil tak, že zákon nedovoľuje sudcovi rozhodnúť o tom, či ľudskými zmyslami vnímateľné informácie sa môžu zaznamenať akýmkoľvek technickým zariadením zaznamenávajúcim informácie.

Z uvedeného potom vyplýva, že sudca môže na základe Zákona o sudcoch rozhodnúť len o použití tých technických zariadení, ktoré sú taxatívne uvedené v zákone (§ 34 ods.4 Zákona o sudcoch).

Pokiaľ skutok pod bodom 2/ návrhu na začatie disciplinárneho konania obsahuje poukaz na porušenie práva vedľajšieho účastníka konania na slobodný prístup k informáciám, a tým porušenie čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a porušenie relevantných ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, je potrebné, ako správne uviedol prvostupňový disciplinárny súd, poukázať na skutočnosť, že toto právo je limitované Občianskym súdnym poriadkom práve v ustanovení § 44 ods. 1, v ktorom sú výslovne vymedzené práva účastníka vo vzťahu k prístupu k úradne zaznamenávanému priebehu súdneho konania.

Je nepochybné, že v danom prípade došlo k stretu dvoch zákonných práv účastníkov konania a sudca mal nepochybniteľnú možnosť (povinnosť) rozhodnúť o tomto strete. Vykonával svoju rozhodovaciu právomoc (§ 1, § 2 a § 116 O.s.p.) a túto aj náležite odôvodnil. Podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu, rozhodnutie sudcu medzi týmito dvoma právami, ktoré sú na rovnakej kvalitatívnej úrovni, bolo správne, keďže k rozhodnutiu sudcu došlo pred tým, než samotný prednes navrhovateľa odznel (rozsah prejavu je síce limitovaný predmetom sporu, nedá sa však vopred vylúčiť záber širší, s poukazom na možnosť kladenia otázok zo strany sudcu a so súhlasom sudcu aj účastníkov konania), a tým sa nedá vylúčiť, že prejav účastníka najmä s poukazom na znalosť sudcu o predpokladaných okolnostiach, ktoré bezpochyby majú charakter osobnej povahy, (v danom prípade sa jednalo o zdravotný stav navrhovateľa) odznejú v jeho prednese.

Pokiaľ ide o samotný obsah prednesov navrhovateľa na pojednávaní dňa 15.12. 2003, tento sa vyjadroval okrem iného k výške svojich príjmov a k podnikateľským aktivitám, informácie, ktoré je potrebné považovať za skutočnosti osobnej povahy .

Odvolačný disciplinárny súd má za to, že bolo dôvodné obmedzenie práva na prijímanie informácií právom na sùkromie, preto prvostupňový disciplinárny senát správne spod návrhu v tomto bode sudcu oslobodil, keďže skutok uvedený v bode 2/ návrhu nie je závažným disciplinárnym previnením ani disciplinárnym previnením.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti odvolací disciplinárny senát nepovažoval odvolania ministra spravodlivosti za dôvodné, a preto ich podľa § 131 ods. 4 Zákona o sudcoch zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 129 ods. 5 Zákona o sudcoch a sudcovi JUDr. [REDAKOVANÉ] priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 8028 Sk, a to za 2 úkony právnej pomoci podľa § 12 ods. 1 (1/24-ina výpočtového základu), § 14 ods. 1 písm. c/, d/ vyhlášky 655/2004 Z.z., a to za vyjadrenie k odvolaniu a účasť na pojednávaní dňa 17.6.2005, 2 x 625 Sk, 2 x 150 Sk režijný paušál, cestovné Považská Bystrica-Bratislava a späť-3196 Sk (340 km á 9,40 Sk), podľa zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, náhradu za stratu času za 4 hodiny, t.j. 8 x 250, Sk, 2000, Sk podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., spolu s 19 % DPH zo sumy 6746 Sk-1281,70 Sk t.j. 8 028 Sk.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 17. júna 2005

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

